

Stellingen ter verkrijging van den graad van doctor in het Romeinsch en hedendaagsch recht

<https://hdl.handle.net/1874/258736>

5

STELLINGEN

TER VERKRIJGING VAN DEN GRAAD

VAN

DOCTOR IN HET ROMEINSCH EN HEDENDAAGSCH RECHT

AAN DE HOOGESCHOOL TE UTRECHT,

NA MACHTIGING VAN

DEN RECTOR MAGNIFICUS

D^R. T. HALBERTSMA,

GEWOON HOOGLEERAAR IN DE FACULTEIT DER GENEESKUNDE,

MET TOESTEMMING VAN DEN ACADEMISCHEN SENAAFT

EN

VOLGENS BESLUIT DER RECHTSGELEERDE FACULTEIT,

TE VERDEDIGEN

op Woensdag den 20sten November 1872, te 3 uren

DOOR

LAMBERTUS VAN LIER,

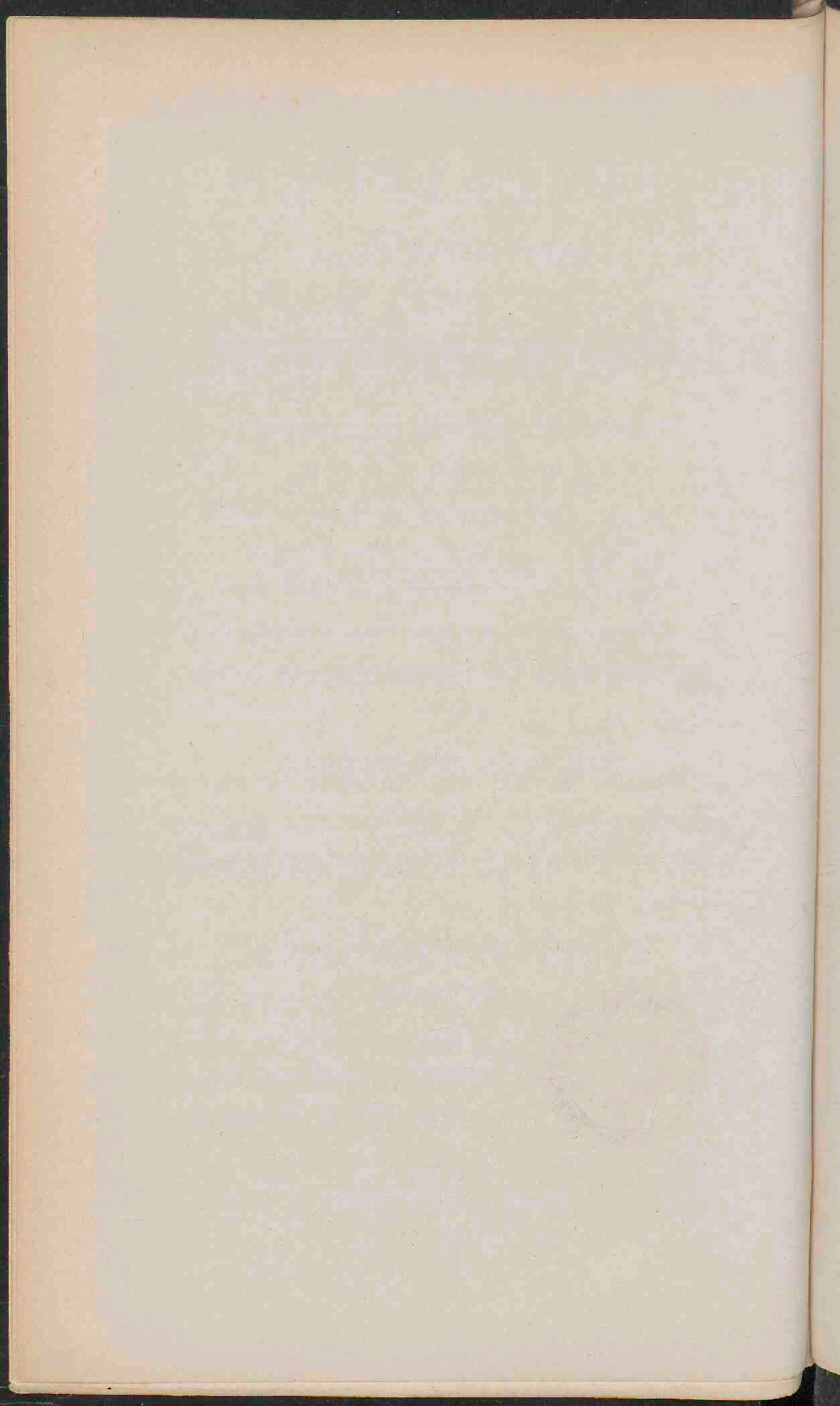
GEBOREN TE JUTPHAAS.

UTRECHT,

J. VAN BOEKHOVEN,

1872.

STELLINGEN.

I.

Wanneer de zaak van een ander tot pand is gegeven, wordt bij de eigendomsverkrijging door den pandgever het pand ook tegen derden geldig.

II.

De erfgenaam van hem, die voor een gedeelte onder een voorwaarde benoemd zijnde, na de aanvaarding, maar vóór de vervulling der voorwaarde gestorven is, kunnen dit laatste gedeelte niet vorderen *krachtens de vervulde voorwaarde*.

III.

Hij, die niet weet voor welk gedeelte hij is ingesteld, kan de erfenis aanvaarden, hetgeen ten onregte Böcking (Pandecten III, 89) en Vering (Röm. Erbrecht, 487) ontkennen. Maar geenszins hij, die de voorwaarde kent en nog niet weet of zij vervuld is.

IV.

De wet houdende Algemeene Bepalingen ziet niet alleen op de in 1838 tot stand gekomen codificatie, maar ook op de latere wetgeving.

V.

De gewoonte, om het huwelijk van vorstelijke personen in hun eigen woning te voltrekken wordt niet geregvaardigd door art. 132 B. W.

VI.

De opmerking van sommigen, dat art. 262 B. W. in art. 301 B. W. verzuimd is vermeld te worden, is niet juist.

VII.

Het is niet noodig de tusschenkomst des kanton-regters interoopen, wanneer de woonplaats van den vader of de moeder van den aanstaanden echtgenoot geheel en al onbekend is.

VIII.

Art. 236 en 949 B. W. gelden ook voor hem, die in het huwelijk treedt met iemand, die krachtens art. 330 B. W. gewettigde kinderen heeft.

IX.

Ten onregte besliste de Hooge Raad (arrest van 31 Mei 1872, weekblad n°. 3484), dat een huwelijk door een Nederlander en vreemdeling buitenslands gesloten, zonder dat vooraf hier te lande huwelijksafkondigingen hebben plaats gehad, als nietig moet worden beschouwd wat betreft de regtsgevolgen ten opzichte van personen en goederen, van waarde om het aangaan van een nieuw huwelijk te beletten.

X.

Dadingen tusschen kooplieden over zaken hunnen handel betreffende is een civielrechtelijke handeling.

XI.

De regel *praesumptio cedit veritati* geldt niet in geval van art. 164 W. v. K.

XII.

Ten onregte beweren Mr. C. D. Asser c.s. (W. v. K. met aant.), dat het in strijd met art. 843 W. v. K. later onderteevende accoord, nietig is.

XIII.

De trekker van een wisselbrief aan eigen order heeft geen wisselactie tegen den acceptant.

XIV.

Het *pactum de compromittendo* wordt niet van onwaarde door daarin op te nemen de bepaling, dat de beslissing zal worden opgedragen aan scheidsmannen in effenen getale.

XV.

Ten onregte beweert Rossi (*Traité de droit pénal*):
La division des actes punissables en crimes, délits
et contraventions, division tirée du fait matériel

et arbitraire de la peine, révèle à elle seule, ce nous semble, l'esprit du code et du législateur. C'est dire au public: Ne vous embarrassez pas d'examiner la nature intrinsèque des actions humaines; regardez le pouvoir; fait-il couper la tête à un homme, concluez- en que cet homme est un grand scélérat.

XVI.

De uitbreiding bij de wet van 13 Mei 1863 in Frankrijk aan art. 222 C. P. gegeven, verdient navolging.

XVII.

De door den failliet gepleegde verduistering valt niet onder art. 5, 2° van de wet van 10 Mei 1837, wanneer de niet verduisterde goederen toereikende zijn, om zijn schulden te voldoen.

XVIII.

Het zonder vergunning van den spreker uitgeven van een in het openbaar uitgesproken redevoering, is niet strafbaar.

XIX.

Het woord „beklaagde” in art. 242 W. v. Sv. sluit den wettigen vertegenwoordiger niet uit.

XX.

Het voorschrift van art. 173 Grondwet is aftekeuren.

XXI.

Een zelfstandige en onafhankelijke rechtspraak van den Raad van State in administratieve geschillen is door onze Grondwet niet uitgesloten.

XXII.

Bij beroep op Ged. Staten van de beslissing van een gemeenteraad, waarbij iemand wegens onbevoegdheid niet als raadslid is toegelaten, kan worden gelet op de intusschen plaats gegrepene verandering, waardoor die toelating mogelijk werd.

XXIII.

Weezenverpleging in kleine gestichten verdient de voorkeur boven uitbesteding.

XXIV.

Winkelvereeningen zijn slechts bij uitzondering goed te keuren.

XXV.

Vaste loonen vormen op den duur den eenig mogelijken grondslag voor de vergelding van den arbeid.

XXVI.

Uitvoerregten op artikelen van eerste levensbehoefden zijn in vele opzigten te verkiesen boven de invoerregten op buitenlandsch fabrikaat, waardoor de inlandsche nijverheid beschermd wordt.

XXVII.

Pogingen tot intellectuele ontwikkeling van onvermogenen moeten vergezeld gaan van stoffelijken bijstand.

